

YA SAKLIYDI AŞK
YASAKLI

Hava iyice kararmaya başlamış, şehre her zamanki kış sisleri düşmeye başlamıştı. Hatta an geliyor kişiler birbirlerini görmekte zorluk çekiyordu. Yer yer bacalardan çıkan dumanlar da, olan sislerin arasında kendilerini kamufle ediyorlardı. Lakin koklama duyusu zayıf olanlar bile şehrin atmosferine sinmiş olan ağır kömür kokusunu alabiliyordu.

İnsanların hiç hoşlanmadığı bu kömür kokusunu o, ne çok seviyordu oysa. Nefeslediği her kokuda köyünü hatırlıyor, toprağını özliyordu. Toprak hanelerinde, kışın evin damından akan yağmur sularını, evin içinde oraya buraya koyulan deterjan kutularını, leğenleri... Özledikleri çok uzağındaydı. Şimdi ona yakın olan tek şey soluduğu havaydı.

Çalıştığı kurumunda kapısından çıkar çıkmaz o enfes havayı (!) solumaya başladı yine. Çok güzel kokuyordu. Kömür kokusundan neredeyse kömürün kalitesi hakkında bilgi verebilirdi. O kadar yani... Bugün işyerinde epey fazla kalmıştı. Şefleri yarına yetiştirilmesi gereken işleri olduğunu söylemiş, birkaç personeli alıkoymuştu.

İşten ayrılış saatinin zamansız olması evine gidebilmesi için biraz yol yürümesini gerektirmişti. Gideceği vasıta yaklaşık bir kilometre uzağından kalkıyordu. İşyerinden çıkıp paltosuna sıkıca sarılmıştı. Gökyüzü rahmetini toprak anaya doğru yavaşta sunuyordu bir taraftan. Damlaların çıkardığı sesler insan sesi korosunu andırıyor, seslere farklı farklı manalar yüklüyordu o. Damla seslerine yaşlılarının ısıkları, son günlerin en hit şarkıları karışıyordu. Kimisi kızlara laf atar türünden, kimisi de en slowundan aşık olunası. Yaşlıları gibi kendisine aşık olunma kaygısı gütmeyen ilerliyordu delikanlı. O, şarkılar söylemek yerine sayılar mırıldanıyordu. Sanki birinci sınıf çocuğuymuş gibi ritmik sayma yapıyordu. Altı yüz otuz iki, altı yüz otuz üç, altı yüz otuz dört...

Sayılar dilinde kalabalık yapıyor, zaman zaman dili sürçüyordu. Âmâ önemli değildi, sırasını pekâlâ biliyordu sayıların. Yanından geçen insanlar dönüp bir kez daha bakıyorlardı gence. Bunu fark etmiyordu yazık ki genç adam. Hava kararmaya başladığından mıdır, yoksa ruhundaki karanlıktan mı bilinmez...

İki bin yedi yüz doksan beş... Nihayet son! Durakta bekleyen insanların karanlığa karışan sesleri geliyordu. Kâh sıcak gülüşmeler, kâh üşümüş bakışlar. Hepsi Ankara'ya ait, onun gibi karasal, büyük ve sisli. Saatin kaç olduğunu bilemiyordu, işyerinde epey kalmıştı. Belediye otobüsünün hareket saatlerini öğrenmişti lakin bu saat o kadar geçti ki bir gün olsun merak edip de saat on dokuzdan sonrasına bakmamıştı. Bekleyen yolculardan birine yaklaşarak:

—Affedersiniz, saat kaç acaba?

Dedi. Soruyu sorduğu kişiyi tanımiyordu. Öylesine bir yaklaşım olmuştu bu. Sorusuna gelen cevap oldukça nazikti.

—Saat on buçuk.

Tabii bu, gecenin on buçuğu oluyordu. Ne çok vakit geçmişti. Daha evine gidecek, açlıktan ses çıkarıp duran midesini dindirecekti. Cevap veren kişiye teşekkür ettikten sonra sessizce bir köşeye çekilip, o da diğerleri gibi beklemeye koyuldu.

İnsanın hayatında bekleyişler hep olmak zorunda mı diye düşündü kendince. Gerçekten de hayat hep bir bekleyiş silsilesi içinde ilerlemiyor muydu? Daha ana rahmine düşerken başlamıyor mu bu süreç? Kimisi mutluluk, kimisi hüzün getiren tüm bekleyişler insanlar içindi. Sabretmeliydi onun için her şeye, her duruma...

Belediye otobüsünün yollardaki çukurlara dolan suları yol kenarlarına çarptırma sesinden otobüsün gelmekte olduğunu anlamıştı delikanlı. Duraktakilerde de bir hareketlenme olmuştu pek tabii. Çoğunluğu genç olan bu insanların soğuk bile olsa içlerindeki kıpırtının kaybolacağına kim inanır ki? Otobüs gelmiş, yolcular birer birer binmekteydi. Delikanlı da büyük bir özenle ve dilinin ucunda sayılarla otobüse bindi. Bir eliyle de bir yerlerden destek almayı ihmal etmedi. Otobüsün kapıları kapanmış ama otobüs hareket edememişti daha. Şoför, delikanlının bir yerlere oturmasını bekliyordu.

Otobüsün şoförü delikanlıyı tanıyordu. Vardiyaları denk geldiği müddetçe bu delikanlı ile karşılaşmalarında selamlaşır. İlk selamı her zaman delikanlı verir, şoförler ise mutlaka

karşılık verirdi. Toplumda unutulmuş olan bu erdemli davranışın yapılması tüm şoförlerin hoşuna gider, delikanlı yerini bulup oturuncaya dek onu beklerlerdi. Bir insana bundan daha özel bir muamelede bulunulur muydu sizce?

Eskimiş belediye otobüsü harekete geçmişti. Takır tukur diyerek ilerliyordu yolunda. Vaktin gece yarısı olması delikanlıyı biraz germişti. Onun için gece ya da gündüz olmasının bir önemi olmamasına rağmen işin psikolojik boyutu vardı. Otobüs ara ara duruyor, yolcu indiriyor bindiriyordu. Delikanlının inmesine beş durak kalmıştı daha. Dikkatli bir şekilde otobüsün durduğu durakları sayıyordu. Nihayet ineceği yere gelmişti. Dikkatlice yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Düğmeye bastı. Aradan bir dakika geçmeden durdu otobüs. Merdivenlerden dikkatli bir şekilde, sayarak indi delikanlı. Ardından kapının kapanma sesi fos diye duyuldu. Yağmur sularını sıçratarak uzaklaştı otobüs. Yağmur hızını iyice arttırmış, delikanlı şemsiyesini açmıyca dek epey ıslanmıştı. Sıkıca sarıldığı paltosuyla yağmur altında ritmik bir şekilde evine ilerliyordu ve dilinde pelesenk olmuş sayılar mırıldanıyordu.

Vaktin ilerlemiş olmasından dolayı olsa gerek, sokakta içip abuk sabuk konuşmalar yapan sarhoşlar bulunuyordu. Delikanlının oturduğu mahalle orta gelirli ailelerin oturduğu bir yerdi. Sokağın gece manzarasını bilmezdi. Zira evine erkenden gelirdi hep. Yalnız her zamanki vaktinde geldiği zaman sokakta oyun oynayan çocuklarla karşılaşır. Bazen sallanmakta olan ipe takılır, bazen ayağına lastik bir top gelir, kimi zaman da sek sek oynayan çocukların oyun sahasına girip onlardan azar işitirdi.

—Amcaaaaaaaaa! Kör müsün neden giriyorsun çizgimizin içine yaaaa? Bak gördün mü çizgiye bastın, sildin çizgimizi. Of yaaaaaaaa!

Zavallı delikanlı sebep oldukları için üzülürdü. Bir dahasında yol ortasından gitmeyeceğim derdi. Ancak kaldırımlarda da mahalle kadınlarının kısır, pasta çay muhabbetleri olur, onlara çarpmaktan tedirgin olurdu. Ne yapacağını bilmez hallerde olurdu hep. Kocaman kadınlardan laf duymaktansa ufaklıklardan laf yemeyi yeğlerdi ama sonuçta.

Şimdi görüyordu ki gecesi de pek hoş değilmiş sokağın. Böyle bir mahallede nasıl oturduğuna anlam veremese de iş yerine yakın olması, kira fiyatlarının cazip olması bir de doğal gazlı olması ona bu mahalleyi cazip kılmıştı. Aldığı aylık geçinmesine ancak yetiyordu. Gündüzleri evine gelip, evini derleyip toplayan, temizleyen, yemeğini yapan kıza verdiği parayı da hesaplıysak iyi geçiniyordu Ankara’da.

Anasını babasını erken yaşlarda kaybetmiş olması, kardeşlerinin evlenip yuva kurmuş olmaları delikanlıyı yalnız bırakmıştı mecbur. Hepsi boncuk gibi bir yere savrulmuştu. Babaları Allah’tan okutmuştu hepsini. Kayserili olan delikanlı, işçi olan anne babasının gayretleri ile okutulmuştu. Kardeşleri onun gibi zorlamamıştı ailesini. Zira onlar için her okulda okunabilir, eğitimleri idame ettirile bilirdi. Ama delikanlı için şartlar çok daha farklı ve zorlu idi. Tüm bunlara rağmen ne ailesi ne de kendisi işi tembelliğe verip sırtlarını devlete dayamamış, alın teri ile bir şeyler kazanmak istemişti. Zorluklarla bitirdiği okulunun neticesinde Sağlık Bakanlığı’na memur olarak atanmıştı. Atandığı yerde işe alışması kolay olmamıştı hiç. Âmâ olan birinin hiç bilmediği bir ortama alışması zorluydu. Ona en büyük yardımcı dilinin ucundaki sayılar, elinden tutan beyaz bastonu ve Ayşe’ydi. Sayılar sayesinde hareket alanındaki nesnelerin yerlerini öğrenmişti. Bastonu ile de etrafını yoklayarak gidiyor, olası çarpmaları engelliyordu. Ayşe, iş yerinde ondan iki sene evvel çalışmaya başlamış olan bir kızdı. Terbiyesi, hoşgörüsü ve iyi niyetiyle iş yerindekilere kendini sevdirmişti. Osman’a da atandığı ilk günden itibaren kol kanat germiş, yardımcı olmuştu kızcağız. Hatta oturduğu evi bile onun sayesinde bulmuşlardı. Göreve başlamak için geldiği zaman, Osman’ın halini gören kız, ona bu evi tavsiye etmiş, beraber gidip evi tutmuşlardı. Osman’ın kardeşleri evi temizleyeceği zaman bile onlara elinden gelen yardımı göstermişti Ayşe. Bu yüzdendir işte iki genç, geçen dokuz aylık bu sürede birbirleriyle daha da iyi anlaşmaya başlamışlardı. Hele de aynı mahallede oturmaları onlar için avantaj olmuştu. Akşam iş yerinden beraber çıkıyor, otobüste yan yana oturuyorlardı. Sohbet o kısa mesafede öyle tatlı oluyordu ki yol uzasın istiyorlardı kimi zaman. Otobüsten indiklerinde dahi konuşmaya devam ediyorlar, yol ayrımına geldiklerinde bile ayaküstü beş on dakika devam ediyor, sonra gülüşerek ayrılıyorlardı.

Tüm bunlar onun bu mahallede oturmasına sebep olan etkenlerdi. Çarptığı toplar, takıldığı ipler, yediği laflar... Hepsini geçip sonuçta hep Ayşe'ye varıyordu o.

Nihayet saymaları bitirmiş, kapısının önüne gelmişti. Çantasından anahtarını çıkarmak için kapıya dayandığı anda kapının birden açılıvermesi delikanlının evin içine doğru düşmesine sebep oluyordu az daha. Yerinde sendeleyeni Osman ne olduğunu anlamamıştı. Kapı neden açıktı. Yoksa hırsız mı girmişti evine. Hırsız bu evde ne arayacaktı ki. Osman'ın nesi vardı ki çalınacak. Oturduğu odada iki kanep, küçük bir radyo. Mutfağında ikinci el bir buzdolabı, birkaç kap kakak. Yattığı odada da açık halde duran bir yatak. Parası pulu olmayan birinin evine hırsızın girmesi pek akıl kârı bir iş değildi yani. Ancak buna rağmen tedirgin olmuştu Osman. Yoksa temizliği yapan kızcağz kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştu. Kızın sabah erken saatlerde gelip, işini bitirip evden ayrıldığını biliyordu. Akşam yemeklerini soğuk yemek zorunda kalıyordu çoğu zaman. Yoksa bu kapı öğleden beri mi açıktı?

Elinde bastonu ile içeriye doğru yürümeye başladı. Yavaştan etrafı yokluyordu. Göze çarpan bir değişiklik yoktu. Büyük ihtimalle kız kapıyı kilitlememişti. Üstünden paniği attıktan sonra odasına geçip üstünü başını çıkardı. Geceliklerini giyip lavaboya gitti. Elini, yüzünü, ayaklarını yıkadı. Mutfağa geçip bir şeyler atıştıracaktı ki vazgeçti. İşyerinde bir şeyler atıştırmışlardı. Vakitsiz yiyeceği bu yemek midelerini rahatsız edebilirdi. Aslında hizmetçi kızın yemek yaptığından emindi. Ama yemeyecekti. Sabah kız geldiği zaman ona söyler, yemek yaptırmazdı.

Çok iyi bir kızdı. Çok dürüsttü. Osman evin giderleri için gerekli tüm parayı ona verir, kendisi alınacaklara hiç karışmazdı. Çok idareli kullanırdı kızcağz parayı. Osman aylığını da düzenli olarak verirdi garibanın. Hizmetçi kızın ailesi çok fakirdi. Osman'la aynı mahallede oturuyorlardı. Sabah erkenden gelir, delikanlının kahvaltısını hazırlar, yemeğini yedirip, giyinmesini sağlardı. Hiçbir renk kavramı olmayan genç adama hangi kıyafetleri giydireceğine bile kız karar verirdi. Osman giyindikten sonra kravatını bile düzeltirdi kız. Osman'ı üzen tek şey bir kez olsun bu iyilik perisi kızın sesini duymaması idi. Doğuştan konuşma yetisini kaybetmiş bu zavallı da Osman gibi aynı kaderi paylaşıyordu kısmen. Biri renkleri görmüyordu, biri sesleri.

Osman yatağına girip uyuma hazırlığı yapmaya başladı. Ancak o gün pek de huzurlu değildi aslında. Ayşe işe gelmemişti o gün. Neden olduğunu da kimse bilmiyordu. İş yoğunluğundan kimsenin bunu öğrenebilecek durumu da olmamıştı. Hasta falan olmalıydı, yoksa neden gelmeyecekti ki! Canı sıkılmış bir durumda bir o tarafa bir bu tarafa dönüp duruyordu. Sağına dönünce Ayşe'yi düşünüyordu, soluna dönünce hizmetçi kız Fatma'yı. Ne kadar şanslıydı ki bu iki kadını tanımıştı gurbette. İkisi de birbirinden iyiydi. Gerek iş yerinde gerekse evinde düzenle ilgili sorunu olmuyordu onlar sayesinde. Osman bunları düşünürken uykuya dalmıştı.

Çalar saatin çığırktan sesiyle yeni bir güne uyanmıştı. Aslında her gün saatin uyandırmasına gerek kalmadan mutfaktan gelen tabak çanak sesine uyanırdı. Sonra Fatma'nın sıcak dokunuşları uyandırırdu. Ama bugün onların hiçbirisi yoktu. Yataktan kalkıp elini yüzünü yıkadı. Fatma diye çağırmaya başladı. Ancak sesine tepki veren yoktu. Saati göremiyordu ancak saat yediye kurulu olduğu için saatin şu anda yediyi geçmekte olduğunu biliyordu. İşe geç kalacaktı. Ne kahvaltı yapabilmişti, ne de giysileri hazırdu. Kendisi hiç giysi seçmemişti ki. Ne giyecekti bugün? İyisi mi aynı giysileri giymekti. Hemen odasına geçti. Gece çıkardıklarını yeniden giydi. Kravatını taktı. Saçını başını da düzelttikten sonra mutfağa geçip bir parça da olsa ekmek yemek istedi. Evin içinde bastonla dolaşmazdı. Ne de olsa evin her köşesini öğrenmişti iyice. Mutfak kapısından içeri iki adım attıktan sonra ayağına bir şey takıldı ve takıldığı şeyin üzerine düştü. 'Bu da nesi?' dedi. Olduğu yerden toparlanmaya çalışırken bir eliyle de yerde kendisine engel teşkil eden varlığın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Eline ilk gelen buza kesmiş ellerdi. İncecik parmaklar, incecik bir bilek. Sonra zayıf bir vücut, uzun saçlar. Pürüzsüz fakat buz gibi olmuş bir surat. Osman daha da bir paniklelemeye başlamıştı. Elinin altında, önünde duran bir kadındı. Ancak evinde ne işi vardı, neden yerdeydi bu kadın. Neler oluyordu? Korkuyla karışık kadını şiddetli bir şekilde

dürtmeye başlamıştı Osman. “Kimsin sen, kalk hadi!” diye kolundan dürtse de tepki yoktu hiç. Osman kadınla uğraşırken elindeki ıslaklığı fark etti birden. Eline bir şey bulaşmıştı yerden. Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürterek ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sudan biraz daha koyuca bir sıvıydı bu. Osman yatmakta olan kadının kalbini dinlemeyi akıl edebildi nihayet. Ancak kalp atmıyordu, tükenmişti önünde uzanan bir hayat. Osman delirmiş haldeydi, ne yapacaktı şimdi. Evindeki bu kadın kimdi? Yerinden doğrulup evden dışarı çıkıp bağırılmaya başladı.

-Komşular yetişiiiiiiiiinnnnnn!

Sabahın erken saatlerinde yarı uyanık olan insanlar sesin geldiği yöne dönüyorlardı şaşkın şaşkın. Sonra da o yöne doğru koşurmaya. Osman kendisine yaklaşmakta olan ayak seslerini duyabiliyordu. Bir de meraklı kadınların seslerini. Osman’ın bağırmasıyla kalabalığın bir anda orda toplanması hangi arada olmuştu. Osman’a meraklı gözlerle baksalar da bunu göremiyordu Osman. Milletin ne oldu diye sormalarına cevap veremiyordu. Dili tutulup, çenesi kenetlenmişti adeta. Vücudunda öyle bir titreme meydana gelmişti ki. Onu görenler iyi bir şeyler olmadığını anlıyordu. Osman zorlukla:

-İiiiiiiiiiiçeeçeeçeeçeeçeeçerde ööööööllllüüüü vavavavavaar !..

Diyebildi. Millet şok olmuş vaziyette Osman’ı kenara itip içeriye daldılar. Osman az daha ezilecekti o karmaşada. İçeri giren kadınların çığlık seslerinden içerideki manzaranın hiç de iç açıcı olmadığı belli oluyordu. “Kimileri çocukları uzaklaştırın!” diye bağırıyordu. Zavallı küçükler ne olduğunu görmedikleri halde onlar da ağlıyordu.

Sonra içlerinden birinin ‘Polisi arayalım hemen.’ sözünü duydu Osman. İyiden korkmaya başladı bu sözle. İçeri giren kalabalık yavaş yavaş dışarı çıkmaya başladı. Osman’ın yanından geçen kadınlar:

-Tüüüüüü, ırz düşmanı katil! Nasıl kıydın gencecik kıza? Diyorlardı.

Osman duydukları karşısında şok üstüne şok yaşıyor ,’Ben bir şey yapmadım.’ Diyordu sadece. Onun kim olduğunu bile bilmezken hem de. Polisin olay yerine gelmesi uzun sürmemişti. Zira mahalleye çok yakın bir karakol mevcuttu. Polisin yaklaşmakta olan sesiyle Osman iyice titremeye başlamış, çöktüğü kapı eşiğinde ağlıyordu. Evin içinde kimse kalmamıştı. Olay mahallinde kanıt olabilecek şeylere zarar vermemek adına herkes dışarı çıkmıştı. Polis arabasından inen polislerin ‘Açılın, açılın!’ diyen sesini duymuştu Osman. Yanına gelen polis:

—Neler oluyor burada? Dedi.

Osman titreyerek ve kekeleyerek içeriyi işaret edip:

-Ölü var içerde, diyebildi.

Osman’ı kenara iten polisler içeriye geçip yerde yatmakta olan cesedi gördüler. Gördükleri karşısında onlar da şok olmuşlardı. İnsanın midesini kaldıran bir tabloydu görünen.

Mutfağın tam ortasında yarı çıplak halde yatmakta olan, boğazı kesilmiş bir kadın cesediydi. Polisler telsizle savcılığı, emniyet merkezini ve ambulansı aradılar. Savcı gelmeden cesedi kaldıramayacaklardı pek tabii. Savcı gelinceye kadar cesedin üzerine komşulardan getirtilen gazeteler örtülmüştü. Savcı geç kalmamıştı. Güne böyle bir manzarayla başlamak hoş olmasa da meslek gereği mecburlardı buna. Kapıda korkudan titremekte olan Osman’ı gören savcı polisleri onu sormuş, onun kim olduğunu öğrenmişti. Osman’la da konuşmak istedi ama o, konuşacak halde değildi. Savcı gerekli incelemeyi yaptıktan sonra ceset torbasına konulan kadın ambulansla mahalleden uzaklaşıyordu. Ambulansın ardından ‘Arkadaşlar size kolay gelsin!’ diyerek savcı da gitmişti. Nihayet polisler Osman’a:

-Siz de bizimle emniyete geleceksiniz, dediler.

Osman çömeldiği eşikten ayağa kalktı. İtiraz edecek değildi elbette. Bunun yasal bir zorunluluk olduğunu biliyordu. Bastonunu alması gerektiğini söyledi polisleri. İçeri giren polis elinde bastonla geldi ve Osman’ın eline verdi bastonu. Olay yerine gelen olay yeri inceleme ekibi olayın meydana geldiği yeri didik didik edip, cinayeti netleştireceklerdi. Osman polis arabasına götürülürken mahalle kadınlarının bedduaları duyuluyordu. Hatta beddua ile yetinmeyip taş atanlar bile oluyordu içlerinde. Ancak polisin bağırma sesinden

tırsıp devamını getiremiyorlardı. Osman yaşadıkları karşısında sanki dut yemiş bülbüle dönmüştü. Ağzını bıçak açmıyordu adeta. Karakola götürülmeden önce hastaneye gidip sağlık raporu alındı. Bazı detayların açığa çıkması için de Osman'dan çeşitli örnekler alındı. Osman bunları büyük bir utanç içinde verdi ama hiç ses çıkaramadı.

Karakola getirilip ifadesi alınmak için sorgu odasına götürüldü. Eli ayağı buz olmuştu delikanlının. Ne yapacaktı, ne biliyordu ve ne diyecekti? Oturtulduğu sandalyede sürekli olarak bacıklarını sallıyor, acayip tikler sergiliyordu. Heyecanı, paniği, korkusu hâlâ geçmemişti. Aslında bu durum onun aleyhinde olsa da elinde değildi. Orda epey bir süre bekledi. Her geçen saniyede kat be kat büyüyordu korkuları. Kapı açılmıştı nihayet, ayak seslerinden iki kişi olduğu anlaşılıyordu. Oturduğu sandalyenin önünde durmakta olan masaya fırlatılan bir defter ya da dosyanın sesini duydu. Odanın kapısı kapandı. Ve polislerden biri başladı:

-Osman Karakaya. Doğum yeri Kayseri,1987 doğumlu. Ana adı Hatice, baba adı Ahmet. Dokuz aydır Ankara'da Sağlık Bakanlığı'nda çalışıyor. Ankara'da tek başına yaşıyor.

-Sana diyorum sana, bu söylediklerim doğru mu? Dedi polis. Zavallı Osman başıyla onay işareti verip bir de sözlü olarak 'Evet.' Dedi. Polis kimlik bilgilerini doğruladıktan sonra sorguya devam etti.

-Hadi anlat bakalım, nasıl işledin cinayeti? Hele de bu kör halinle nasıl becerdin bu işi? Allah belanı vermiş zaten, kör etmiş seni, daha ne diye belanı aradın? Ne istedin gencecik kızıdan? Seni dinliyoruz şimdi, hiçbir detayı atlamadan bize yaptıklarını anlatacaksın. Başla hadiiiiiiii!

Osman kendisine yöneltilen suçlamalarla iyice eziliyordu. Lakin hiçbir şey bilmezken ne anlatabilirdi ki. Ama konuşmaz ise de suçun üstüne kalacağının farkına varmıştı. Başında bekleyen polisler öyle sert bir üslup içindeydiler ki işlemediği bir cinayeti bile zorla kabul ettirecek yapıdalar.

Osman konuşmaya başlamadan evvel kendisine bir bardak su vermelerini rica etti. Polisler buna kızsalar da olayı öğrenmek için Osman'ı hoş tutmaya çalışıyorlardı yine de. Gelen bir bardak suyu içtikten sonra konuşmaya başladı delikanlı:

-Sizin de dediğiniz gibi Kayseriliyim. Kimlik bilgilerim de hep doğru. Hayatta üç kardeşim var. Ancak onların hiçbirisi burada değil. Dokuz ay evvel çalışmakta olduğum kuruma atandım. Kurumdaki bir çalışanın sayesinde de şu anda oturmakta olduğum evimi tuttum.

-Kimdi bu evi tutmana vesile olan arkadaşın?

—Adı Ayşe, Ayşe Yıldırım. Aynı kurumda çalışıyoruz kendisiyle. Hatta beni ona sorun bakalım, benim hakkımda size kötü bir şeyler diyecek mi hiç?

Polisin 'Hmmmm, demek ona soralım ha. Doğruyu söyler mi dersin Osman?' diyen sözü duyuldu.

Osman:

-Ayşe'ye kendimden çok güvenirim ben. O insanlığımı herkese ispatlamış birisidir. Neyse ben devam edeyim anlatmaya. Onun sayesinde şimdiki oturduğum evi tuttum. Ancak sizin de dediğiniz gibi kör olduğum için tek başına işlerin üstesinden gelmem mümkün olmayacaktı. Bu yüzden yine Ayşe'nin bulduğu bir kız sayesinde ev hayatımı devam ettirmeye çalıştım. Bulduğu kız da bizim mahalledenmiş. Zavallı kız konuşamıyormuş. Çok fakir bir ailesi varmış. Yardıma muhtaçlarmış yani. Ayşe, kızın gariban ve çok dürüst biri olduğunu söyleyince onunla konuşmasını ve yanımda çalışmasını istedim. Ayşe, kızcağızla konuşmuş, benim evimde çalışmaya başlamış. Adı Fatma'ydı. Sabahları ben uyanmadan gelir, kahvaltımı hazırlardı. Yemeğimi yedikten sonra da benim için hazırladığı giysilerimi giyer, ona veda eder evden çıkardım. Evle ilgili bütün alışverişleri o yapardı. Ona sonsuz bir güvenim vardı. Şimdiye dek bana yanlışlı olmadı hiç. Görevini de layıkıyla yaptı hep.

-Hele sen bir de bakim Osman. Her türlü görev var mıydı bu işin içinde haaa? Yani o biçim işler de yani...Anlarsın işte!..

-Tövbe haşaaaa! Asla yan gözle bakmadım ben ona. Zaten kör bir adam neyi görecek ki? Zavallı kız konuşamıyordu, garibanın tekiydi. Kader zaten gülmemiş bir de ben mi eziyet edecektim ona.

-Hmmmmmm, demek öyle diyorsun. E öyle olsun bakalım, devam et sen anlatmaya Osman.

kim yapmış olabilirdi. Kendisi bir şey yapmamıştı ona. Geldiği noktaya gelince çıldırarak gibi oluyordu. Ya Ayşe'ye ne demeliydi. O nereye kaybolmuştu? Neden Osman'a soruyorlardı onu. Anası babası yok muydu bu kızın? Ayşe'yle son vedalarını anımsamaya çalıştı. Yine çok güzel sohbet etmişlerdi. Ayrılık noktası geldiğinde vedalaşıp giderlerken Ayşe'nin 'Tuz için üzgünüm!' dediğini duymuştu da bir anlam verememişti. Ne demek istediğini ertesi gün soracaktı ona. Eve varıncaya dek düşünmüş ama bir cevap bulamamıştı tuz konusuna. Ne garip bir tesadüf ki Fatma da o akşam yemeği çok tuzlu yapmıştı. Osman tuzdan pek yemek yiyememişti. Onun dışında da aklında kalan bir ayrıntı yoktu ona dair.

Polisin dedikleri Osman'ın o kadar zoruna gitmişti ki. Gözleri görmediği için karşı karşıya kaldığı duruma üzülmüyordu. O, kendi emeği ile bir yerlere gelmek istemiş, bunun mücadelesini vermişti. Engeline takılmayıp, bu toplum da ben de varım demek istemişti. Ancak kendini bilmez insanlar her yerde insanın karşısında çıkabiliyormuş demek ki. Aslında bu durum kabul edebileceği bir durum değildi Osman'ın. Ancak şu an başı büyük dertteydi. Nasıl kurtulacağını düşünmeliydi. Bir de ağlamayı kesebilseydi daha da iyi olacaktı.

Polisin sorduğu 'Fatma'ya aşık mısın?' sözünü aklına getiriyor. Ben Ayşe'ye aşığım.' Diyemiyordu. Kendisiyle dalga geçmelerinden, engelinden dolayı alay edilmekten korkuyordu Osman. Ama sıkışırsa bunu söyleyecekti onlara. Osman bunları düşünürken kapı açıldı ve içeriye az önce çıkan polisler girdiler. Sert üsluplarından değişen bir şey yok gibiydi. -Evet Osman, düşündün mü bize anlatacaklarını? Ne kaldı anlatmadığın bakalım?

-Bir şey düşünmedim ben, size her şeyi anlattım.

-Yalan söylüyorsun bize. Ayşe'ye olan aşkı anlatmadın. Onunla yaşadığınız aşkı anlatmadın. Söyle bakalım, senin evde mi buluşuyordunuz gizli gizli?

-Ne diyorsunuz siz, ne buluşması ne aşk yaşaması. Allah'ım yardım et bana! Kafayı yiyeceğim ben.

-Ne o yani, aranızda bir şey yok muydu hiç?

-Offf Allah'ım offfffff! Aramızda bir şey yoktu. Sadece ben onu içten içe seviyordum, hepsi o. Onun haberi bile yok bundan. Sakın söylemeyin ona. Beni arkadaşlıktan bile çıkarır bilirse. Kurban olayım size söylemeyin ona.

Polisler artık çileden çıkmaya başlamışlardı. Osman'ın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorlardı. Ama bu kadarı yeterdi artık. Polislerden biri öfkeyle Osman'ı yakasından tuttuğu gibi duvara dayayıp ' Sana doğruyu söyle diyorum, elimle boğacağım yoksa seni şimdi.' Dedi. Osman şaşkınlığın doruklarındaydı şu an. Polisin delirmiş olduğunu algılıyordu adeta. Diğer polisin gelip arkadaşını yatıştırmasıyla Osman da rahat bir nefes alıyordu. Öfkelenen arkadaşını dışarı çıkartıp Osman'la baş başa kalıyordu diğer memur.

-Bak Osman. Sen durumun farkında değilsin galiba. Çok pis bir vaziyetin içindesin şu an. Bize gerçeği anlattırsan işin zor olmaz. Söz veriyorum ben de senin için elimden geleni yapacağım. Yeter ki sen doğruyu söyle bize. Hadi yardım et bana Osman!

-Size kaç defa söyledim, ben yapmadım. Ne olur inanın bana! Sevdiğim insanlara neden zarar vereyim ki. Fatma sessizce gelir, işimi görür giderdi. Bana iyilik edene ben neden kötülük edeyim! Ayşe de bana çok iyiliği dokunmuş bir arkadaşım. Ve evet onu çok seviyorum. Ama bunu ona söyleyemedim. Gözlerim görmediği için beni kabul etmeyeceğini düşündüm hep. Hep gizledim sevdami. Sevdiğim kıza neden kötülük yapayım ki ben. Deli miyim amirim ben? İki kızıdan da haberim yok. Tek bildiğim Ayşe'nin dün işe gelmediği. Bugün de Fatma'nın gelmediği idi. Başka bir şey de bilmiyorum. Ama ne olur Ayşe'yi bulursanız ona sevdiğimi söylemeyin amirim. Çok üzülür, ben de üzülürüm sonra.

-Osman sana bir sorum daha olacak. Bu, senin yanında çalışan Fatma. Bu kızın senin eve kim getirmişti? Seninle onu kim tanıştırmıştı? Hiç mi konuşmazdı bu kız seninle?

-Ayşe getirdi bana. Dedi ki: Bu kız konuşamaz ama çok gariban. Dürüştür, işine yarar. O günden sonra ikisini bir arada hiç görmedim. Bu kız hakkında bildiğim pek bir şey de yok. İşini her zaman dikkatlice yapar, evi kilitler giderdi. Ama dün neler oldu bilmiyorum. Ona bu kötülüğü ben yapmadım. Kim yaptı bilmiyorum.

-Osmaaaan. Şimdi sana bir şey diyeceğim ama sakın ol, tamam mı?

-Tabiii. Sizi dinliyorum.

-Osmaan, nasıl söylesem bilemiyorum sana. Ayşe var ya bulundu. Buna sevinir misin üzülür müsün bilmem ama.

-Üzülür müyüm hiç amirim. Nerde bulundu? İyi mi şu anda? Deyin hele, nasıl Ayşe?

-Osman, işin en zor tarafı bu işte. Ayşe bulundu ama pek de iyi bulunmadı. Şimdi sen Ayşe ve Fatma nerden tanışıyorlar bilmiyor dedin değil mi?

-Evet, bilmiyorum.

-Osman, senin Fatma olarak bildiğin kişi ile Ayşe olan kişi aynı kişiymiş meğer. Hepimiz şoktayız. Neden bunu yaptığını bilmiyoruz Osman. Şimdi bunu araştırıyoruz. Annesi getirildi buraya. İfadesi alınacak. Sen de sakın ol!

Osman bu sözlerin devamını duyamadı bile. Olduğu yerde yığıldı kaldı. Polis memuru ne olduğunun şokunu yaşarken diğer memurlar geldiler odaya. Osman'ı içerdeki odalardan birine taşıdılar. Eline yüzüne kolonya sürdüler. Osman'ı tokatlıyorlardı bir taraftan. Bu sırada olanları gören Ayşe'nin annesi, 'Geber ırz düşmanı, ne istedin kızımдан. O seni sevmişti sadece. Mükâfatı bu mu olacaktı?' diyordu. Memurların o an tek terdi Osman'ı ayıltmaktı. Nihayet kendine gelmeye başlamıştı. 'Ayşeee!'

Diyordu. 'Ayşeee, o ölmüş olamaz. Ayşeee!'

Zavallı Osman yıkılmıştı. Ayşe'sini kaybetmişti sevdiğini söyleyemeden. Âmâ olan bedeninden sonra yüreği de âmâ olacaktı şimdi. İçindeki tüm seviler ölüyordu sanki şimdi. Sevdiği ölmüştü, öldürülmüştü. En kötüsü onu öldürenin de kendisi olduğunu iddia ediyorlardı. İnsan sevdiğine, o tatlı sese, o güzel tebessümlere, göremediği o gözlere saçlara kıyar mıydı hiç? Şimdi kaybettiği sevdasına mı yanacaktı, yoksa üstüne yöneltilen iğrenç iddialara mı? Ayşe'nin anasının sesini duyar gibi oluyordu sanki. Evet yanlış duymuyordu Osman. Meğer Ayşe de onu seviyormuş. Nerden bilirdi ki Osman bunu. Bir kez olsun Ayşe'nin bakışlarını mı gördü. Nerden bilirdi Ayşe'nin gözbebeklerindeki heyecanı. Onun ellerinin defalarca Osman'ın saçlarını okşamak için havaya kalktığını? Ah Ayşe ahhhhhhh! Böyle vakitsiz nereye gitmiştin? Ne büyük bir acıydı bu şimdi.

Tüm bu gelgitlerin içinde kendine gelmişti Osman. Bakan ama göremeyen gözleriyle tavana dikmişti bakışlarını. 'Ayşe ölmedi, bunun yalan olduğunu söyleyin.' Diyordu. Daha bir saat önce Fatma için gözyaşları dökken delikanlı şimdi sevdiği kadın için yakıyordu ağıtlarını.

-Ayşe'ne götürün beni, yalvarırım size! Göremesem de onu yüreğimde görmek, duymak hissetmek istiyorum. Ayşeeeeee'm

Karakolun koridorunda yankılanıyordu haykırıışları delikanlının. Ağlıyor, kendini yerden yere çarpıyordu adeta. Biri engelli olduğu için açamamıştı sevdasını diğeri de kadın olduğu için utanmıştı. Geç kalınmış sevda sözleri hain bir elde son bulmuştu. Çok hazin bir ölümü olmuştu sevdanın.

Ayşe'nin annesi ifadesi alınmak için odaya alınmıştı. Kadının ifadesi bir şeyleri açığa çıkaracaktı belki de. Az evvelki polisler kadını içeri aldılar. Osman'a gösterdikleri sertliği ona göstermediler elbette. Kadıncağız yaralıydı zaten. Bir de üstüne onlar gitse doğru olmazdı. Kadından olanları anlatmasını istediler. Hayatlarındaki her şey olağan giderken Osman'ın işe girmesiyle değişmişti. Ayşe bir akşam eve heyecanla gelmiş, işyerine yeni birinin göreve başladığını, çok iyi, temiz biri olduğunu, üstelik de görme engelli olduğunu söylemişti annesine. Delikanlının kiralık ev aradığını, kendilerine miras kalan o eski evin bu delikanlıya verilebileceğini söylemişti Ayşe. Zira bu eski ev epey eskiydi. Gözü gören biri kolay kolay bu evi kiralamazdı. Ancak Osman nasılsa kördü. Evin yeni yahut eski olduğunu bilemezdi. Ona çok küçük bir fiyata kiralamışlardı. Ayşe bunu kötülük maksatlı yapmamıştı aslında. Yaptığı sayesinde hem kendileri hem de çocuk kârlı çıkıyordu. Ancak gözünün önünde onun çaresizliğinin karşısında duyarsız kalamazdı da. Bir şeyler yapmalıydı. Delikanlının evine bir hizmetçi kız aradığını duyunca düşüncelere daldı. Ona bulacakları kız çok dürüst olacaktı. Zavallının âmâ olmasını kullanmayacaktı. Malını mülkünü iç rahatlığı ile teslim edebileceği biri olmalıydı. Ayşe bu devirde böyle birinin olmayacağını pekâlâ biliyordu. Bu sebeple o kız ancak kendisi olabilirdi. Ama nasıl olacaktı bu iş. Sonunda annesin hastalandığını bahane etmiş, iş yerine öğlene kadar gitmeme izni almıştı. Müdürleri aylığından kesileceğini

söylemişti. Ayşe bunu sorun etmemiştir. Osman'dan alacağı ücretle maaşını yine denk getirecekti nasıl olsa. Annesinin tüm itirazlarına rağmen Osman'ın yanında çalışmaya başlamıştı kız. Osman'ın durumu anlamaması için de hizmetçi kızın konuşmadığı yalanını söylemişti. Ayşe'nin tek isteği çaresiz bir insanın hayatını idame ettirebilmesi için belli bir zaman ona destek olmaktı.

Günler geçtikçe birbiriyle daha da samimi olan iki genç birbirlerine sevdalanmışlardı. Ancak Osman kör olduğu için, kız da hizmetli ve kız olduğu için bir birlerine açılmamışlardı. Ama kızın oğlanı sevdiğini anası biliyordu. Hiç istememesine rağmen, kızına söz geçiremiyordu anası. Onun hayalindeki damat adayı ise her gün adım adım kızını takip ediyordu. Bunu kimsecikler bilmiyordu.

Kadın konuşmasını iyi kötü bitirdikten sonra gözyaşlarına boğulmuştu tekrar.'O ırz düşmanının cezasını verin, asın onu!' diyordu. Polisler kadını dışarıya çıkarıp tekrar içeri girdiler. Bilmece gibi olan bu cinayeti nasıl çözeceklerdi. Anladıkları şu olmuştu. Kızını kesinlikle bu delikanlı öldürmüş olamazdı. Peki kim, neden yapmış olabilirdi? Belki de adli tıptan gelecek raporu beklemek lazımdı. Bu sürede delikanlıya zarar verilmesini önlemek amacıyla nezarete koymayı kararlaştırdılar. Odadan çıktılar. Koridorda kızın anası oğlana nefretle bakıyordu. Polis memurları izin verse, oracıkta öldürecekleri oğlanı.

Osman'ı alıp nezarete götürdüler. Onun mahkemeye çıkıncaya dek orada kalacağını, hatta en sağlıklısının da bu olduğunu söylediler. Parmaklıkların ardında bir başına kalmıştı Osman. Ağlamak, düşünmek, ah etmek için çok zamanı vardı şimdi önünde. Neden söylememiştir ki sevdiğini. Ne vardı yani gözleri görmese. Ayşe onun gözleri olamaz mıydı? Ahhhhh Ayşe aaahhhh! Yalnız bırakıp da nereye gitmiştin.

Gözleri ağlamaktan balon gibi şişmişti. Düşünmekten başına ağrılar çullanmıştı. Kendisinin yapmadığından emindi de kim neden yapmış olabilirdi bu kötülüğü. Ayşe ki bir karıncayı bile incitemeyecek biriydi. Onun kendisi için yaptıklarını düşündükçe, kendisini ne kadar sevdiğini düşünüyor, yine yeniden ağlamaya başlıyordu Osman. Meğer Ayşe'si her sabah gelir, kahvaltısını yaptırır, yolcu edermiş sevdiğini. Elleriyle yemekler yapmış Osman'a. Osman'ın üzülme ve ağlamak için o kadar çok sebebi vardı ki!

Nezaretin kapısında anahtar sesini duyunca irkildi Osman. Kapı açıldı gürültülü bir şekilde. Osman hemen ayağa kalktı. Gelen memur:

-Osman seni almaya geldim, senin davayla ilgili gelişmeler var, dedi. Adli tıptan rapor gelmiş. Hadi hayırlısı olsun hakkında.

Osman'ı heyecanlar basmıştı yine. Acaba suçlu bulunmuş muydu, yoksa kendisi mi tutuklanacaktı? Sorgu odasına alınmış, beklemeye başlamıştı. Az sonra odaya giren aynı polislerdi. Osman onların sesini duyunca gerilmişti, ancak yapacak bir şey yoktu. Sakin olmalı, suçlu olmadığı halde haksızlığa mahrum kalmamalıydı. Merakla polisleri bekliyordu. Polislerden biri:

-Osman sana birini soracağız, dediler. Mahallenizden Rıza diye birini tanıyor musun? Orta yaşlıca biri.

-Hayır, tanımıyorum. Neden sordunuz bu soruyu bana?

-Mahallede yaptığımız araştırmalara göre Rıza sürekli olarak kızını takip ediyormuş. Zengin oldukları için istediği kızını alabileceğini düşünen Rıza ve onun gibiler her türlü kötülüğü yapabilirler. Acaba Ayşe'ye de bir kötülük etmiş olabilir mi dersin?

-Rıza'yı tanımam. Yaptıklarından haberim yok, ne yapmış Rıza?

-Osman Ayşe ölmeden önce tecavüze uğramış. Ayşe'nin avucunda bir düğme bulundu. Bunun sana ait olmadığından eminim. Yine kızın tırnakları arasında et parçacıkları bulundu. Kendisine saldırıyla boğuşmuş ve bu sırada tırnakları arasına et parçacıkları girmiş. Yine kızın üzerinde bulunan sperm örneği ile seninkiler de farklı. Bu sebeple sen aklanmış durumdasın. Ancak bu olayı çözmemizde sen bize yardımcı olabilirsin.

-Hayır, ben bilmiyorum Rıza diye birini. Ama Ayşe'nin anasını sıkıştırın, belki o biliyordur. Keşke elimden bir şey gelseydi onun için.

-Sağol Osman. Şimdilik sakın ol sen! Dedi memur.

Sonra da Osman'ı dışarı çıkarıp kızın annesini aldılar sorguya. Epey bir süre sorguda kaldılar. Osman iyice merakta kalıyordu. Bir süre sonra kapı açıldı. Polis memuru kadını yerine oturttu. Osman'ı da nezarete gönderdi. Demek ki daha netleşmemişti olaylar. Karakola geleli epey zaman olmuştu. Ancak ilk geldikleri zamandan bu zamana epey mesafe kat edilmişti olayın çözümü yolunda. En azından cinayeti Osman'ın yapmadığı netleşmişti. Osman gittiği nezarete Ayşe'yle geçirdikleri zamanları hatırlıyor; bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da olay için ipucu olacak bir şeyler düşünüyordu.

Sonra birden aklına bir şey geldi. Oturduğu yerden kalkıp polis memurunu çağırmaya başladı. Osman'ın sesini duyan memur anında geldi, sert bir dille 'Ne var, ne istiyorsun?' dedi. Osman acil olarak götürülmesini, aklına bir şey geldiğini söyledi. Olayla ilgili olacağını bildiği için de memur hemen içeri götürdü Osman'ı. Onu diğer polisler teslim etti polis memuru.

-Söyle Osman nedir seni buraya getiren. Seni dinliyoruz.

-İşinize yarar mı bilmem. Ama bir konu var aklıma gelen. Ayşe ev için alınacak bütün malzemeleri bizim kurumun orda bir market var, oradan alırdı. Bazen çok uzun kalırdı markette. Ben onu bankta oturur, beklerdim. O, uzun kalınca anlardım ki aldıkları çok. Ona mahallede market varken neden buradan aldığını sorduğumda da 'Şey yaaa, bizim marketteki adamları hiç sevmiyorum, adama bakışları bile farklı. Sanki yiyecek gibi bakıyorlar.' Derdi. Hatta birkaç defa Ayşe'ye laf dahi atmışlar. Ancak ben görmeyen gözümle ona nasıl yardım edebilirdim. İçim acısa da sevdiğim kızı dinlemekle kalabilmişim ancak. O markettekiler bir zarar vermiş olabilir belki. Ben onların kim olduğunu bilmiyorum ama. Benimki sadece bir ihtimal.

-Osman, bu pek de yabana atılacak bir durum değil. Biz hemen harekete geçiyoruz şimdi. Seni de nezarete göndereyim ki burada başına bir iş gelmesin olur mu Osman?

-Tamam, siz en doğrusunu bilirsiniz.

Osman nezarete geri götürüldü. Polisler de edindikleri yeni bilgiyle karakoldan yola çıktılar. Zaman sanki hiç geçmiyordu şu andan itibaren. Meraklı bir bekleyiş başlamıştı karakolda. Ayşe'nin anasının sesi de kesilmişti. Ne olmuştu bir anda acaba? Yoksa o da mı öğrenmişti onun suçsuzluğunu? Utanç duyuyor olmalıydı belki de. Neyse önemli olan onun temize çıkmış olmasıydı ve bu da sağlanmıştı. Şimdi gerçek suçlunun bulunmasındaydı sıra.

Osman oturduğu yerde kendini o kadar yorgun hissediyordu ki sanki her an uyuyup kalacaktı. Ancak uyumak istemiyordu. Ya bir gelişme olursa, haberi olmazsa!

Ne kadar süre geçti bilmiyordu Osman. Bir süre sonra yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu. Anahtar sesleri de geldi beraberinde. Heyecanla yerinden fırladı Osman. Kapıya yöneldi. Gelen polis memurlarından biriydi.

-Hadi bakalım Osman, serbestsin artık.

Osman duyduklarına inanamıyordu adeta. Salınıyordu. Peki ya suçlu, bulunmuş muydu o? Osman soluğu kendisinin sorgulandığı odada aldı. Aslında yabancı bir mekânda bastonsuz gezmesi mümkün değildi. Lakin Allah bir tarafta var olan eksikliği diğer bir tarafa veriyordu. Osman oldukça zeki biriydi. Karakola getireli beri, koridoru, sorgulandığı odayı, adım adım bellemişti. Sanki duvarları bile dokunarak tanıyabilirdi. Odadan içeriye daldı herkes ordaymış gibi. Seslendi ama yanıt alamadı. Kimse yoktu orada.

Dışardan da ses gelmiyordu. 'Biri bana yardım etsin !' diye seslendi. Onu duyan polis memuru Osman'ın isteği üzerine onu diğer memurların yanına götürdü. Osman'ı gören memurlar şaşırıldı. 'Sen daha gitmedin mi Osman?' dediler. Ancak gider miydi hiç? Hele de gerçekleri öğrenmeden. Onlara ' Hayır, gitmedim. Suçlunun bulunup bulunmadığını öğrenmeden de gitmem, bilirsiniz!' dedi.

-Gel Osman içeri, otur şöyle sen. Anlatalım sana işin aslını. Ayşe sana sevdalıymış. Âma sen memur, o hizmetli olduğu için sana sevdasını hiç belli edememiş kızcağız. Sen kör olduğun için de sana yardım etmek için senin evde çalışmaya başlamış. Bunu anası istememiş ama o, anasının sözünü dikkate almıyormuş. Gel zaman git zaman anası ısrar ettikçe kız vazgeçmemiş. Her geçen gün sana daha da çok aşık oluyormuş meğer. Bunu anasına da açık

açık anlatıyormuş. Anası dış biliyormuş ama elinden gelen bir şey de yok. Ne de olsa eve ekmek getiren kız'mış.

Mahallede bir market varmış. Sahibinin bir oğlu varmış Rıza diye. Sen onu tanımadığını söyledin sorguda. İşte bu Rıza bu kızcağıza musallat olmuşmuş meğer. Defalarca sözlü tacizlerde bulunmuş. Ancak ahlaksızın teki olduğu için de kız onu istemiyormuş. Kızın anası da Rıza paralı olduğu için dünden razıymış böyle bir duruma. Kız reşit olduğu için zorla bir şey de yapamıyorlarmış. Anası bir gün Rıza'yı çekip kızını gerçekten isteyip istemediğini sormuş. Rıza'nın 'Elbette istiyorum.' Sözüne karşılık kızın anasıyla bir pazarlığa girişmişler. Rıza kızın anasından epey bir başlık parası almış meğer. Planda da anası kızı en kısa zamanda ikna edecekmış. Ancak gel zaman git zaman kadın kızını bir türlü ikna edememiş. Sakat bir sevdanın peşinde gidiyorsun diye kızına psikolojik eziyetler yapmış.

Olayın geçtiği o gün kızcağız senin evdeki işlerini bitirmiş tam çıkacakmış ki kapı çalmış. Şaşırmış birden. Osman'ın evine kim gelirdi ki bu saatte. Kapıda anasını görünce şaşırmış. Zira anası şimdiye dek bu eve hiç gelmemiş. Merakla anasına neden geldiğini sormuş. Anası kızının az içeri geçmesini istemiş. Kız önden anası arkasından içeriye geçmişler. Kanepeye oturmuşlar ki anası biraz soluklanmış. Meğer anasının derdi içmekte olduğu ilaçlar tükenmiş. Akşama içecek hapı kalmamış. Kızına da demediği için sabahtan onu demeye gelmiş. Niyeti kızına ilaçlarını almasını söylemekmiş yani. Anası derdini anlattıktan sonra kız işe geç kaldığını belirterek anasını eve göndermiş. Anası gidince kendisi de işleri bir an evvel bitirip işe gidecekmış. Tam her şeyi bitirmiş gidecekmış ki kapıya yöneldiği sırada arkadan bir el hemen ağzını kapatmış, diğer eliyle de kızın bedenini sıkıca kavıyormuş. Kızı öyle bir sıkıyormuş ki, kızın canından can gidiyormuş adeta. Kız şok olmuş halde kendisini tutanı anlamaya çalışıyormuş. Kaçmak için çok dirense de erkeğin kollarından kopup kurtulmak çok da kolay değildi. Zavallı kız öyle çırpınmış ki, kızın bütün tepkilerine rağmen zavallı başına gelecek olanlardan kurtulamamış.

Kızın çırpınışları karşısında bir iki tokatla kızı yere serpen Rıza bütün kötü emellerini kızın üzerinde gerçekleştirmiştir. Kızı zorunlu bir evliliğe mahkûm etmeyi planlamıştır kafasında. Öyle ya, namusu lekelenince kim alırdı onu? Kızın o çaresiz durumundan faydalanan Rıza, kızın kendine gelmeye başlamasıyla paniği iyice artmış. Kızın bağırma ihtimaline karşın kızın ağzını kapatmış. Kız bu esnada Rıza'nın hem elini ısırılmış, hem de tırnak atmış, Rıza'nın gömlek düğmesinden birini koparmış. Kız Rıza'nın zannettiğinden de çetin çıkmış meğer. Ancak Rıza bu, durur mu hiç? Yarı çıplak halde kendine gelen kız emekleyerek odadan kaçmaya çalışmıştır. Sürünerek de olsa mutfağa kadar gelmiştir. Bir yandan da çığlıklara devam etmiştir. Ancak vaktin gündüz olmasından dolayı yoldan geçen arabalar, seyyar satıcılar ve çocukların sesi zavallı kızın sesin duyulmasını imkânsız kılmıştır.

Kızın hiçbir şekilde bu duruma razı olmayacağını anlayan adam çekmecedan aldığı büyük ekmek bıçağı ile kızı korkutmak ister. Onu öldürmekle tehdit etse de bu kıza pek inandırıcı gelmez. İşte bu durumun fazla uzadığını düşünen Rıza bıçağı kızın boynuna geçirir. Oracıkta son nefesini verir zavallıcağ. Rıza da kimseye görünmeden kaçmış evden. Bütün bu olanların senin üstüne kalması da şansızlık Osman. Allah'tan durum netleşti ve sen aklandın. Rıza yakalandı ve mahkemeye sevk edildi.

-Demek öyle olmuş ha! Şimdi kaybettiğim Ayşe'ye mi yanayım, gözlerim görmediği için sizlerden duyduğum hakaretlere mi? Söyleyin bana memur beyler, gözlerimin görmemesinin bedelini böyle mi ödetmeli hayat bana?

Şimdi daha iyi görüyorum ki ben renkleri göremiyorum, varlıkları göremiyorum sizin âmâ olmuş yürekleriniz ise insanlığı göremiyor!

Karakoldan çıktığı zaman usulca bir yağmur sızıyordu gökyüzünden. Yağmur damlaları Osman'ın yanağında gözyaşlarıyla bir olup Ankara'nın buza kesmiş sokaklarına salıyordu kendisini. Yüreğinde yalnızlığı, elinde bastonu ve dilinde sil baştan sayılar: Bir, iki, üç...

Eser Sahibinin Adı Soyadı: Mehmet GÜZEL

